26/04/2020

Του Θωμά

/ Αγιορείτικα

“Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσῆλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς…” (ιδιόμελο εσπερινού του Θωμά)

Ο φόβος των Ιουδαίων, μετά την σύλληψη και την σταύρωση του Ιησού, έκανε τους μαθητές Του να μείνουν κρυμμένοι.

Είχαν γεμίσει με απελπισία και απογοήτευση. Ο φόβος κυρίαρχος πλέον στην ζωή τους, τους στερούσε την χαρά, ακόμη και την ελπίδα.

Οι πόρτες του υπερώου κλειστές ερμητικά. Ερμητικά κλεισμένοι και οι ίδιοι μέσα τους, αφήνοντας τον φόβο να κυριαρχεί απ’ έξω.

Ο Ιησούς όμως εμφανίστηκε μπροστά τους, χωρίς να Τον εμποδίσουν ούτε ο φόβος, ούτε οι πόρτες.

Εμφανίστηκε ξαφνικά και τους είπε: “ειρήνη υμίν”. Ειρηνεύετε, ακούστηκε ο λόγος Του, και ήταν το αντίδοτο του φόβου. Η ειρήνη Του και η παρουσία Του έδιωξαν τον φόβο ανοίγοντας διάπλατα τις αμπαρωμένες πόρτες της ψυχής τους για να γεμίσουν φως, χαρά, ειρήνη, για να μπει ο ίδιος μέσα.

Μόνο ο Θωμάς έλειπε από αυτήν την παρουσία του Ιησού.

Οι αμπαρωμένες πόρτες της ψυχής του δεν άφηναν να μπει μέσα του η χαρά των συμμαθητών του, δεν πίστεψε ούτε στα λόγια τους.

“Εάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τόν τύπον τῶν ἥλων… οὐ μή πιστεύσω”

Ήθελε αποδείξεις για να πιστέψει, να δει και να ακουμπήσει.

Δεν αρκούσε ο λόγος των υπολοίπων που Τον είδαν. Δεν αρκούσε η χαρά τους που τους εμφανίστηκε ξαφνικά στο υπερώο.

Πάλι, όμως, ο Ιησούς δεν εμποδίστηκε από την απιστία του μαθητή Του, αλλά έδειξε κατανόηση και εμφανίστηκε πάλι όταν ήταν μαζί όλοι και ο Θωμάς, και τους ειρήνευσε.

Τότε κάλεσε προσωπικά τον ίδιο, να Τον δει και να Τον ακουμπήσει για να πιστέψει.

Η καλή απιστία του Θωμά έγινε αιτία για να πιστέψουν και αυτοί που δεν Τον είδαν με τα μάτια του σώματος και να αναφωνούν “ο Κύριός μου και ο Θεός μου”!

Εμείς οι χριστιανοί, πολλές φορές κυριευμένοι από τον φόβο, την αβεβαιότητα, την δυσπιστία αμπαρώνουμε τις πόρτες της καρδιάς μας και δεν επιτρέπουμε να μπει μέσα καμιά αχτίδα ελπίδος. Αγνοούμε όμως ότι με αυτό το αμπάρωμα δεν επιτρέπουμε ούτε στον Χριστό να μπει στην ζωή μας.

Η απελπισία, ο φόβος, η αβεβαιότητα, η δυσπιστία μας απομακρύνουν απ’ Αυτόν, ψάχνοντας να βρούμε απαντήσεις και λύσεις μακρυά απ’ Αυτόν που μπορεί να δώσει την απάντηση και την λύση.

Ας μη δυσπιστούμε αδελφοί, μην αμφιβάλλουμε. Σε κάθε “αμπαρωμένο” στην ζωή μας, μπορεί Αυτός μόνο, να το διαπεράσει και ξαφνικά να εμφανιστεί διαλύοντας

την αμφιβολία.

Ας δείξουμε εμπιστοσύνη, ας ειρηνεύσουμε, μη δυσπιστούμε, μην αμφιβάλουμε.

Ο Χριστός ανέστη!

Τα μάτια της ψυχής μας Τον βλέπουν να σταυρώνεται και να ανασταίνεται συνεχώς για τον καθένα.

Αυτή είναι η πίστη μας, αυτή είναι η εμπιστοσύνη μας, ο αναστημένος Χριστός μας.

Αυτή είναι και η ομολογία η προσωπική του καθενός μας:

Ο Κύριός μου και ο Θεός μου!

+αρχ. Βαρθολομαίος
Καθηγούμενος Ι. Μ. του Εσφιγμένου